

Sygn. akt **IV Ka 521/18**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 czerwca 2018 r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy IV Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Mirosław Kędziński

Protokolant st. sekr. sądowy Aleksandra Deja - Lis

przy udziale -----

po rozpoznaniu dnia 29 czerwca 2018 r.

sprawy **M. K.** s. Z. i I. ur. (...) w B.

oskarżonego z art. 95 k.w. w zw. z art. 38 ust. 2 i 3 ustawy PoRD, art. 94 § 1 k.w.

na skutek apelacji wniesionej przez obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Bydgoszczy

z dnia 22 marca 2018 r. sygn. akt XIV W 4440/17

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że orzeczony wobec obwinionego środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych obniża do 6 (sześciu) miesięcy;
2. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;
3. zwalnia obwinionego od ponoszenia kosztów postępowania odwoławczego obciążając nimi Skarb Państwa.

SSO Mirosław Kędziński

Sygn. akt **IV Ka 521/18**

UZASADNIENIE

M. K. obwiniony został o to, że :

1. w dniu 24 lipca 2017r. o godz.15:45 w B. na ul. (...), na wysokości ul. (...), kierował zespołem pojazdów marki (...) nr rej. (...)(...), nie mając przy sobie wymaganych dokumentów od obu pojazdów, tj. dokumentów stwierdzających dopuszczenie pojazdów do ruchu oraz dokumentów potwierdzających zawarcie umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu lub dowodu opłacenia składki za to ubezpieczenie. Czynem swoim naruszył obowiązujące przepisy prawne, tj. o czyn z art.95 kw w zw. z art.38 ust.2 i 3 ustawy Prawo o Ruchu Drogowym;
2. w tym samym czasie, miejscu i okolicznościach kierował pojazdem marki (...) nr rej. (...), nie mając uprawnień do kierowania pojazdami. Czynem swoim naruszył obowiązujące przepisy prawne, tj. o czyn z art.94§1 kw.

Sąd Rejonowy w Bydgoszczy wyrokiem z dnia 22 marca 2018r. w sprawie sygn. akt XIV W 4440/17 obwinionego M. K. uznał za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów, tj. wykroczeń z art.95 kw i art.94§1 kw i za to, w myśl art.9§2 kw na podstawie art.94§1 kw, wymierzył mu karę grzywny w kwocie 1.000 zł; na podstawie art.94§3 kw w

zw. z art.29§1 kw wymierzył obwinionemu środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na 2 lata; zwolnił obwinionego od kosztów postępowania, wydatkami obciążając Skarb Państwa.

Apelację od powyższego wyroku złożył obwiniony osobiście, zaskarżając go w całości. W jego ocenie „bowiem jest on niezgodny z literą prawa, nie zawiera informacji z rejestru kierowców i ich uprawnień”.

Nadto „na podstawie art.81 kpsw w zw. z art.82§1 i 2 kpw podniósł zarzut zlekceważenia ustawy kpsw oraz dowodów, celem ukrycia interesu osób trzecich tj. zaniechania weryfikacji dowodu zaświadczenia przesłanego przez Starostę (...), gdyż jest ono logicznie niespójne.

Na podstawie art.28§2 kw podniósł zarzut nieuprawnionego przepisami prawa łączenia kar w postępowaniu w myśl domniemania pewnych zachowań ze strony obwinionego”.

Sąd Okręgowy zważył co następuje :

Apelacja obwinionego jest częściowo zasadna, a to w części dotyczącej wysokości orzeczonego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych wobec obwinionego. W pozostałej części jest bezzasadna i na uwzględnienie nie zasługiwała.

W pierwszym rzędzie Sąd Okręgowy pragnie stwierdzić, że Sąd I instancji w sposób prawidłowy przeprowadził postępowanie dowodowe, dokonując następnie zgodnej z wszelkimi wymogami i zasadami procesowymi oceny całokształtu zgromadzonego materiału dowodowego, w szczególności nie przekraczając zasady swobodnej oceny przeprowadzonych dowodów, chronionej treścią art.7 kpk, z których to dowodów wyprowadził prawidłowe, logiczne wnioski.

W konsekwencji wobec dosyć oczywistego stanu faktycznego, co do zasady niekwestionowanego przez samego obwinionego, jego wina wydaje się być oczywistą, a zarzuty bezzasadne.

Obwiniony nie kwestionował faktu kierowania zespołem pojazdów nie mając przy sobie wymaganych dokumentów pojazdów. Z kolei fakt kierowania pojazdem marki (...) nie mając uprawnień do kierowania pojazdami nie budzi żadnych wątpliwości w świetle ostatecznej decyzji Starosty (...) z dnia 21 kwietnia 2015r. zatrzymującej prawo jazdy kategorii „B”.

Argumentacja obwinionego zawarta w uzasadnieniu apelacji nie brzmi rzeczowo, nie zawiera żadnej umotywowanej argumentacji, która czyniłaby ustalenia Sądu I instancji wadliwymi, a samo rozstrzygnięcie błędnym i naruszającym prawo.

W tej sytuacji nie ma powodów do szczegółowego odniesienia się do niej.

W konsekwencji rozstrzygnięcie o winie obwinionego M. K. i karze zasadniczej zasługiwało na pełną akceptację Sądu odwoławczego.

Sąd odwoławczy nie podziela natomiast poglądu Sądu I instancji jakoby zasadnym było orzeczenie wobec tego obwinionego środka karnego – zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych w rozmiarze 2 lat. Orzeczenie zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych w takim rozmiarze razi surowością i wymagało ingerencji sądu odwoławczego. Ustalone bowiem okoliczności przedmiotowe i podmiotowe przypisanego obwinionemu czynu, powodują, że w realiach niniejszej sprawy, wbrew odmiennemu stanowisku Sądu, eliminacja obwinionego na okres 2 lat z ruchu drogowego nie jest konieczna dla zapewnienia bezpieczeństwa innym jego użytkownikom.

W szczególności Sąd Okręgowy miał na uwadze, że obwiniony nie popełnił wykroczenia, którego okoliczności byłyby drastyczne, nie doszło wprost do zagrożenia dla bezpieczeństwa innych użytkowników ruchu oraz by okazał w ten sposób rażące lekceważenie dla zasad ruchu drogowego. Niewątpliwie naruszył przepisy ruchu drogowego, ale wynika to z samego faktu popełnienia wykroczenia. Obwiniony bowiem nie posiadając stosownego dokumentu

uprawnającego do kierowania pojazdem mechanicznym kierował nim na drodze publicznej. Brak jest natomiast dowodów by istniało realne zagrożenie w ruchu, by zagrażał innym użytkownikom na drodze.

Należy zauważyć też, iż kodeks wykroczeń nie obliguje do orzekania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych w każdej sytuacji popełnienia wykroczenia z art.94§1 kw. Oznacza to, że organowi procesowemu pozostawia ocenę co do stopnia naruszenia przepisów ruchu drogowego, stopnia zagrożenia dla innych użytkowników ruchu, oceny osoby sprawcy zwłaszcza w aspekcie częstotliwości popełnianych wykroczeń tego typu.

Powyższe powoduje, że 6- miesięczny okres eliminacji obwinionego z ruchu drogowego jest wystarczającym dla zapewnienia bezpieczeństwa innym jego użytkownikom.

Z kolei niepoprawność obwinionego w ignorowaniu wymogów prawa co do posiadania stosownych dokumentów dla kierowania samochodem oraz posiadania ich przy sobie powoduje, iż brak jest racjonalnych przesłanek do uznania niezasadności orzekania zakazu w jakimkolwiek zakresie, iżby orzeczenie w tej części wymagało dalszej korekty przez sąd odwoławczy.

W ocenie Sądu Odwoławczego zatem środek karny w wysokości właśnie 6 miesięcy, należy uznać za spełniający cele określone ustawą, uwzględniający we właściwy sposób całokształt okoliczności przedmiotowych i podmiotowych niniejszej sprawy, spełniający w szczególności swą funkcję wychowawczą, a także spełniający właściwie swą rolę w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, uchodzący przy tym w odczuciu społecznym za karę sprawiedliwą.

Mając na uwadze powyższą argumentację, orzeczono jak w sentencji wyroku.

O kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze orzeczono po myśli art.119 kpw w zw. z art. 624 § 1 kpk.

.